

Pojetí společenské smlouvy u Františka Suáreze

Jan Koblížek

V našem příspěvku se chceme zabývat novověkým autorem a humanistou scholastické tradice – Františkem Suárezem.¹ Tento Španěl a člen Tovaryšstva Ježíšova se narodil ve španělské Granadě 1548 a zemřel v Portugalsku v Lisabonu 1617. Je znám především svými metafyzickými disputacemi.² Suáreze však můžeme považovat za velmi důležitého a plodného autora i na poli práva, morálky a státovědy. Chceme mluvit o Suárezově pojetí společenské smlouvy, což je vlastně jeho odpověď na tehdy aktuální otázku po principech a charakteru politické moci.

Suárezovo dílo je zachyceno v jeho ohromných *Opera omnia* čítajících 28 svazků Vivèsova vydání. Jeho politická nauka se pak nachází v rámci tohoto komplexu v zásadě ve dvou velkých spisech – v díle *De legibus ac Deo legislatore* (Suárezův komentář na 19 otázek Tomášovy *Sumy*, kde se autor zabývá otázkou zákona: *Summa theologiae* I–II, q. 90–108), a pak v *Defensio fidei catholicae et apostolicae* (spis na obranu papeže Pavla V. proti anglickému králi Jakobovi I., který zdůvodňoval svoji politickou autoritu na základě Božího ustanovení a žádal po svých poddaných, aby se postavili proti papeži). Tyto spisy bychom našli v V., VI. a XXIV. svazku *Opera omnia*. Suárezova politická nauka je však roztroušena i jinde. Z menších spisů můžeme zmínit např. 7. kapitolu 5. knihy jeho komentáře *De opere sex dierum*, kde se Suárez zabývá tím, zda i Adam a Eva žili v ráji v politické společnosti.

Hned v úvodu jsme nazvali Suáreze novověkým humanistou scholastické tradice. Tímto označením se nechceme dotknout ani humanistů (a pozdějších osvícenců) ani tomistů, ale máme v úmyslu tím jen pou-

¹ K jeho životu a dílu srov. Daniel HEIDER, *Kdo byl František Suárez? Život a dílo*, Vynikajícího doktora', Olomouc: Refugium, 2009; R. de SCORRAILLE, *François Suárez de la Compagnie de Jésus*, Paris: P. Lethielleux, 1911.

² Srov. Daniel HEIDER, *Suárezova metafyzika. Od pojmu jsoucna přes transcendentální jednotu k druhům transcendentální jednoty*, Praha: UFaR UK, 2007 (Knižně vyšlo ve Filosofia, Praha 2011); Daniel HEIDER, „The Unity of Suárez's Metaphysics,” in *Mediævo. Rivista di storia della filosofia medievale*, 34 (2009): 475–505.

kázat na Suáreze jako na osobu, která stojí na křižovatce dvou velkých myšlenkových epoch: Jako křesťan, řeholník – jezuita a univerzitní pedagog vychází Suárez ze scholastiky a navazuje na Aristotela a Tomáše. Jeho dílo psané latinsky má stále formu sylogismů a představuje obrovskou sumu po vzoru sv. Tomáše. Na druhé straně však již také do svého pojetí asimiluje humanismus Erasma Rotterdamského. Suárez se nechává silně inspirovat Františkem Vitoriou (+1546), který byl přímým Erasmovým žákem. Suárezův humanismus je patrný jak na lehkosti jazyka, tak na tématech, kterými se zabývá, a jejich řešení. Jedním z těchto témat je právě problém politické moci. Důležité je, že se Suárez nebojí konfrontace s moderní dobou, nehájí patriarchalismus či stát *de jure divino*, ale umí použít obou myšlenkových tradic k tomu, aby jednak zachoval aristotelskou metafyziku, a jednak přijal konkrétní politickou autoritu jako pozitivně danou, tj. vzešlou z vůle lidu. Suárez se tak formuje ve velkého zastánce demokracie (mluví o přirozeném charakteru demokracie!), suverénního státu a mezinárodního společenství.

1. DEFINICE POJMU SPOLEČENSKÉ SMLOUVY U NOVOVĚKÝCH HUMANISTŮ

Dříve, než budeme mluvit o Suárezově řešení společenské smlouvy, které je odpovědí na otázku po principech a charakteru politické moci, je důležité si uvědomit, jak pojímali politickou moc někteří novověcí humanisté a pozdější osvícenci, kteří se vůči aristotelské scholastice snažili vymezit. Právě oni jsou dnes pokládáni za tradiční hlasatele společenské smlouvy. Máme na mysli jména jako Thomas Hobbes (1588 – 1679), John Locke (1632 – 1704) nebo později Jean Jacques Rousseau (1712 – 1778). V jejich pojetí byla politická moc výhradně výsledkem shody (vůle) jednotlivých lidí. Pojímají člověka jako individuum nezávislé na jakékoli autoritě. Člověk je plně svobodný jedinec, odpovědný za svůj život a za vše, co se kolem něj děje. Toto antropologické východisko je velice důležité vzhledem k důsledkům, ke kterým jejich pojetí společenské smlouvy vede. Například Locke ve svém *Druhém pojednání o vládě* píše: Člověk je “neomezeným pánem své vlastní osoby a svého majetku, nejvyššímu roven a nikomu nepoddán.”³ A Thomas Hobbes podobně v *De cive* zastá-

³ „[...] absolute lord of his own person and possessions, equal to the greatest, and subject to no body.” JOHN LOCKE, *Two Treatises of Government*, Chapter IX, §123, (ed. Thomas Hollis), London: A. Millar et al., 1764 (<http://oll.libertyfund.org/title/222/16371>),

vá: „Vraťme se zase ke stavu přirozenému a uvažujme o lidech, jako kdyby právě nyní vyskočili ze země a náhle jako houby došli plné zralosti beze všeho vzájemného závazku.“⁴ Takto nezávislí jedinci pak vstupují do společnosti, která má zajistit bezpečí jak jim, tak jejich majetku. Locke definuje tuto prapůvodní hypotetickou smlouvu a říká, že „to, co počíná a skutečně ustavuje jakoukoli politickou společnost, je toliko souhlas jakéhokoli počtu svobodných lidí schopného většiny“, to je podle Locka „počátkem každé zákonné vlády na světě“.⁵ Toto pojetí politické moci a společenské smlouvy má dalekosáhlé důsledky pro etiku a právo. Stát je pojímán jako mechanismus, jako umělé těleso. Pravda jako taková pak mnohem úžeji souvisí s pozitivním právem. Jakákoli transcendence nebo metafyzika jsou zde jen těžko myslitelné.

2. POJETÍ SPOLEČENSKÉ SMLOUVY U FRANTIŠKA SUÁREZE

I u Františka Suáreze nacházíme pojetí společenské smlouvy. To je však postaveno na jiném antropologickém základě a vede ke zcela jiným důsledkům. Suárez nevnímá člověka v první řadě jako nezávislé individuum, ale jako společenskou (a politickou) bytost. Nevymýšlí nic nového a převratného. Jedná se o aristotelské pojetí, které známe z první knihy Filosofovy *Politiky*. Je-li tedy lidská přirozenost společenská a politická, pak nutnou vlastností (*proprium*) vyplývající z této přirozenosti je i *schopnost* mít politickou autoritu a moc. Zde je důležité to, že posledním zdrojem politické moci je pro Suáreze, křesťanského interpreta Aristotela, Tvůrce lidské přirozenosti. Klade se však otázka, „kdo konkrétně má mít politickou autoritu?“ „Filip nebo Jakub?“ Tu bude mít ten, odpovídá Suárez, koho si zvolí ti, kteří se *rozhodli* vytvořit občanskou, tj. politickou

česky: *Dvě pojednání o vládě*, překlad Josef Král, Praha: Filosofická knihovna – NČAV, 1965, s. 198.

⁴ „Let us return again to the state of nature, and consider men as if but even now sprung out of the earth, and suddenly (like mushrooms) come to full maturity, without all kind of engagement to each other.“ Thomas HOBBS, *De Cive or The Citizen*, Chapter VIII, §1, New York: Appleton-Century-Crofts, 1949, s. 100, česky: *Tomáše Hobbesa Základy filozofie státu a společnosti (o občanu)*, překlad Josef Král, Praha: Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, 1909, s. 98.

⁵ „[...] which begins and actually constitutes any political society, is nothing but the consent of any number of freemen capable of a majority [...]“ John LOCKE, *Two Treatises of Government*, Chapter VIII, §99, česky: *Dvě pojednání o vládě*, s. 186.

společnost. Totiž v okamžiku, kdy konkrétní lidé, kteří do této chvíle žili jen v rodinné společnosti (*societas imperfecta*), vytvoří svým rozhodnutím politické těleso (*societas perfecta*), vzniká i politická moc. Té se chopí v dalším okamžiku ten, kdo byl zvolen lidem. Tato odpověď se může zdát jasná, nesmíme však přehlédnout, že struktura volby a společenského souhlasu má u Suáreze zcela jiný charakter, než u výše zmiňovaných Hobbese nebo Locka. U Suáreze je lidská vůle pomocným (sekundárním) prvkem – nástrojem nebo příčinou, která politickou autoritu spíše „vyloupne“ či aktualizuje. Není její primární příčinou. Tou je pouze Bůh, který tvoří lidskou přirozenost jako politickou. U Suáreze bychom tak mohli mluvit o dvou příčinách politické moci: (1) *causa remota* – Bůh, a (2) *causa proxima* – člověk, lidská vůle. Přesnější by snad dokonce bylo nevnímat člověka jako princip politické moci, ale pouze jako nutnou podmínku uskutečnění této politické moci. U Thomase Hobbese však má politická moc jen jednu jedinou příčinu – lidskou vůli. V Suárezově pojetí politické moci (a v jeho pojetí společenské smlouvy) se pak vždy musíme také logicky ptát po Božích a přirozených zákonech, chceme-li mluvit o pozitivních zákonech, které si lidé ustanovují. Lidský zákonodárce bude vždy vázán těmito zákony a jeho úkol bude spočívat vlastně v tom, aby tento přirozený a Boží zákon přijal a dál uzpůsoboval pro konkrétní místo a čas. V pojetí zákonů a jejich hierarchie se Suárez drží svatého Tomáše Akvinského.⁶

3. PROHLoubENÍ SuÁREZOVY POZICE

3.1 Lidská přirozenost a moc vládnout nad druhým člověkem – spor se sv. Augustinem

Suárez se ve svých spisech věnuje velice podrobným analýzám různých problémů a detailů přítomných uvnitř právě popsaného schématu. Tak například dokazuje, že svrchovaná vláda, i když se nerodí přímo s lidskou přirozeností, myšlenke přirozenosti neodporuje. Autorita, vůči které se vymezuje a se kterou vede spor, je především sv. Augustin.⁷

⁶ Michel BASTIT, *Naissance de la loi moderne*, Paris: PUF, 1990, s. 25–168 a 307–359.

⁷ Ke vztahu Augustina, augustinismu a scholastiky srov. Henri-Irénée MARROU, *Saint Augustin et l'augustinisme*, Lonrai: Seuil, 2003, s. 159–163; Étienne GILSON, *Pourquoi saint Thomas a critiqué saint Augustin* (suivi de) *Avicenne et le point de départ de Duns Scot*,

U tohoto sporu se na chvíli zastavíme. V Suárezově době totiž panovalo v teologii a filosofii přesvědčení, že Augustin hlásá, že panství jednoho člověka nad druhým není z prvního ustanovení přirozenosti, ale že má původ v situaci hříchu.⁸ Ovšem sám Augustin, upozorňuje Suárez, mluví o panství, kterému poddanství a povaha služebnosti odpovídá. Augustinovi je totiž třeba v jeho odmítavém stanovisku rozumět ve smyslu moci donucovací a jejího výkonu. Neboť co se týká moci řídící, ta byla pravděpodobně u lidí už ve stavu nevinnosti i podle Augustina. Totiž i z Písma můžeme podle Suáreze vyčíst, a to musel podle něj vědět i svatý Augustin, že rovněž mezi anděly existuje řád a svrchovaná moc. Příklad andělů je dokladem toho, že také u lidí ve stavu prvotní nevinnosti můžeme předpokládat společenskou (tj. politickou) moc. Je tedy patrné, že moc vládnout se nezakládá na hříchu nebo na nějakém zmatku, ale patří k přirozené povaze člověka. Donucování však předpokládá určitý nepořádek, a tudíž je možno s Augustinem v tomto případě souhlasit, že donucovací moc byla uvedena mezi lidi až v důsledku hříchu. Tak jako je podřízenost manželky svému muži přirozená, tak by tomu bylo i ve stavu prvotní nevinnosti: nicméně i po hříchu je Evě řečeno: „Pod mocí muže budeš.“⁹ Toto se však týká už moci donucovací, jak je patrné z Augustina, a nikoli moci řídící.¹⁰ Tedy podle Suáreze můžeme rozlišit *moc řídící*, která se zakládá na přirozenosti člověka, a *moc donucovací*, která byla do lidského rodu uvedena v důsledku hříchu.¹¹

V *De opere sex dierum* se Suárez odvolává přímo na Tomáše Akvinského¹², a postupuje velice podobným způsobem jako v *De legibus*. U Augustina tak musíme podle obou autorů rozlišovat dvojí panství: jedno se vztahuje k otroctví, druhé se vypovídá o podřízeném. První tak můžeme nazývat jako „vlastnické panství“ (*dominium proprietatis*), druhé jako „pravomocné“ či „vládnoucí“ panství (*dominium jurisdictionis* či *gubernationis*) nebo v širším smyslu jako „pravomoc“ (*jurisdictio*). První z těchto dvou typů panství dává moc nad osobou služebníka či otroka a nad

reprint, Paris: Vrin, 1986. Jinak k životu a dílu svatého Augustina srov. např. Lenka KARFIKOVÁ, *Milost a vůle podle Augustina*, Praha: Oikoymenth, 2006; Serge LANCEL, *Saint Augustin*, Paris: Fayard, 1999; Peter BROWN, *La Vie de saint Augustin*, Seuil, 2001.

⁸ Srov. AUGUSTIN, *De civitate Dei*, XIX,15.

⁹ Srov. Gn 3, 16.

¹⁰ Srov. AUGUSTIN, *De Genesi ad litteram*, XI,37.

¹¹ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,1,12, in *Opera Omnia*, sv. 5, Paris: Vivès, 1856, s. 179.

¹² Srov. TOMÁŠ AKVINSKÝ, *Summa Theologiæ* I,96,4.

všemi jeho činnostmi, a cílem je užitek pána. Druhý typ panství však pouze uděluje moc k řízení poddaného v jeho činnostech, a to hlavně pro užitek tohoto podřízeného. Suárez tak z Tomášova rozdělení ukazuje, že Augustin odmítá „vlastnické panství“ jednoho člověka nad druhým. To se však nepřičí tomu, aby měl jeden člověk nad druhým „pravomoc vládnout“. „Pravomoc vládnout“ (*dominium jurisdictionis*) je totiž podle Suáreze zcela přirozenou věcí.¹³

3.2 Společenská smlouva a lid jako první subjekt politické moci

Z rozdílu mezi politickou a otcovskou (domací) mocí Suárez dochází k tomu, že tato (politická) moc se ve společnosti lidí nachází díky samotnému přirozenému právu. Aby vysvětlil, co tím myslí, objasňuje pojem „množství lidí“. Ukazuje, že tento termín můžeme chápat ve dvou základních významech. Za prvé můžeme „množství lidí“ vnímat jen jako nějaký shluk bez jakéhokoli řádu (*aggregatum*), sjednocený fyzicky nebo morálně, aniž by však tito lidé uskutečňovali určitou fyzickou či morální jednotu. Tito lidé nevytvářejí jedno politické těleso, a ani nepotřebují jednu hlavu či vladaře. Za druhé Suárez uvažuje o množství lidí jako o těch, kteří se shromáždili zvláštní vůlí či obecným souhlasem (*communi consensu*) – jakožto jedním společenským poutem – v jedno politické těleso, aby si společně pomáhali k dosažení jednoho politického cíle. Tím tvoří jedno mystické tělo, které může být samo o sobě nazváno morálně jako jedno. A v důsledku toho toto tělo rovněž vyžaduje jednu hlavu.¹⁴ Pro-

¹³ Srov. F. SUÁREZ, *De opere sex dierum*, V,7,9–12, in *Opera Omnia*, sv. 3, Paris: Vivès, 1856, s. 415–416; „Dicimus, dominium directivum, seu gubernativum futurum fuisse inter homines in statu innocentiae. Ad hoc enim dominium pertinet potestas imperandi aliis in eorum commodum, et communis boni.“ F. SUÁREZ, *De opere sex dierum*, V,7,11, s. 416; „Denique simili modo dicendum est, supposita in illo statu communitate perfecta civitatis necessarium fuisse in illo statu proprium dominium jurisdictionis: quale est in principe respectu subditorum, quia non ex culpa, sed ex ipsa rei natura sequitur haec potestas ad talem communitatem, tanquam necessaria ad conservationem ejus, ut optime docet D. Thomas supra, et latius diximus, in dicto libro 3 Defensionis catholicae, a principio. Nam illa doctrina in omni statu naturae humanae, sive purae, sive integrae, sive lapsae locum habet.“ F. SUÁREZ, *De opere sex dierum*, V,7,12, s. 416.

¹⁴ „Alio ergo modo consideranda est hominum multitudo, quatenus speciali voluntate seu communi consensu in unum corpus politicum congregantur uno societatis vinculo, et ut mutuo se juvent in ordine ad unum finem politicum, quomodo efficiunt unum corpus mysticum, quod moraliter dici potest per se unum: illudque consequen-

tože tato moc pochází z přirozené povahy věci, není v takovéto společnosti možné, aby se lidé tímto způsobem shromáždili a zároveň se této moci bránili.¹⁵ Důležité je neztratit ze zřetele, že společenská smlouva je právním úkonem, který společnost mění kvalitativně – původní patriarchální či rodinná společnost se stává společností politickou. Tato kvalitativní změna způsobená intervencí lidské vůle je již implicitně přítomná i u Aristotela.¹⁶

Můžeme upozornit na to, že jak zde, tak i v ostatních podobných pasážích je řeč o smlouvě spíše tiché. Nejedná se o formální a úplnou nauku o smlouvě (kontraktualismus) tak, jak o ní mluví např. Rousseau. To, co Suárez hledá, a to, co je nucen požadovat vzhledem ke svým názorům o podstatné rozdílnosti mezi rodinou a obcí, je přisvědčení spíše tiché, tj. *consensus*. Toto slovo je naším autorem často používané.¹⁷ Státy se mohou formovat poté, co došlo k „výslovnému uvážení“ a k explicitnímu vyjádření smlouvy, ale také díky dobrovolné aktivitě více či méně uvědomělé, tj. díky tichému a jakoby „mlčenlivému přisvědčení“, které přistoupilo například k přirozenému a spontánnímu shluku rodin.¹⁸ Co je nutné a zároveň dostačující, aby došlo k pozdvižení se z rodinné úrovně a k překročení hranice směrem k občanské společnosti, je spolupráce vůle, jež je vyjádřena přilnutím ke společnému životu alespoň v praktické rovině, tj. k morálnímu sjednocení překračujícímu rodinnou praxi, a také k představeným, kteří toto společenství rodin řídí. Suárezova nauka o občanské společnosti tak může být ve vlastním slova smyslu nazývána spíše jako „souhlasná“ než jako „smluvní“. Suárezova teorie, se nechce postavit proti tzv. „historické“ nauce v rovině faktů, ale chce

ter indiget uno capite.“ F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,2,4, s. 181. Podobně Suárez píše na jiném místě k formaci politické společnosti: „aliqua unio politica, quae non fit sine aliquo pacto, expresso vel tacito, iuvandi se invicem, nec sine aliqua subordinatione singularum familiarum et personarum ad aliquem superiorem vel rectorem communitatis, sine quo talis communitas constare non potest“. F. SUÁREZ, *De opere sex dierum*, V,7,3, s. 414.

¹⁵ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,2,4, s. 181.

¹⁶ Aristoteles jednak rozlišuje společnost na samostatnou (politickou), kde jde o spravedlnost a morálku, a na nesamostatnou (rodinnou), která má na zřeteli základní uspokojení přirozených potřeb člověka. A pak také dělá kvalitativní rozdíl mezi politikem, králem, hospodářem a pánem. Srov. ARISTOTELÉS, *Politika*, I,1–2.

¹⁷ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,3,1, s. 182.

¹⁸ Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei catholicae et apostolicae*, III,2,15–20, in *Opera Omnia*, sv. 24, Paris: Vivès, 1856, s. 211–212.

vysvětlit, co tato „historická“ nauka opomíjí: právní přechod od rodiny k obci (*civitas*) a přeměnu rodinné moci v občanskou autoritu.¹⁹

3.3 Konkrétní politická moc je pozitivně daná – úkol lidské vůle

Již bylo řečeno, že pro Suáreze je prvním a formálním principem politické moci Bůh. Ten je tvůrcem lidské přirozenosti, a tím i politické moci. Ptejme se však nyní zcela konkrétně, kdy se objevuje politická moc? Náš autor tvrdí, že se tato moc objevuje v lidské přirozenosti až ve chvíli, kdy se lidé shromáždí a politicky se sjednotí v jedné dokonalé společnosti. Tato moc totiž není přítomná ani u jednotlivých lidí, ani v jejich shromáždění či v množství lidí, kteří jsou pohromadě jen nahodile. Nejprve je tedy potřeba ustanovit politické těleso, a teprve pak může být řeč o politické moci. Suárez přirovnává občanskou společnost k člověku, který tím, že je stvořen, a tím, že má užívání rozumu, má také moc sám nad sebou, nad svými schopnostmi a nad svými údy. Podobným příkladem je také zplození člověka jeho rodiči. Zrovna tak je politická moc dána společnosti lidí od autora přirozenosti, nikoli však bez zásahu vůle a souhlasu lidí, ze kterých byla takováto dokonalá společnost uspořádána.²⁰ Můžeme si tak uvědomit, že pro Suáreze je jediným skutečným principem politické moci Bůh, který tvoří lidskou přirozenost. Intervenci člověka, který svým rozumem a vůlí utváří politickou společnost, tak můžeme považovat za princip politické moci spíše v analogickém smyslu.²¹

Podobně rozvíjí své myšlenky Suárez i v *Defensio fidei*, kde zdůrazňuje, že nejvyšší občanská moc je bezprostředně udělena Bohem jen dokonalé společnosti. Jestliže tedy tato dokonalá lidská společnost funguje jako přirozené těleso, ze kterého nutně vyplývá politická moc jako jeho vlastnost, pak také platí, že člověk tuto moc poznává na základě svého rozumu, a nikoli na základě nějakého zvláštního zjevení nebo víry.²²

¹⁹ Srov. R. BROUILLARD, „Suárez. Théologie pratique,“ in *Dictionnaire de théologie catholique*, sv. 14/2, ed. A. Vacant – E. Mangenot, Paris: Librairie Letouzey et Ané, 1941, sl. 2712e.

²⁰ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,3,6, s. 183.

²¹ Jean-Paul COUJOU, „État de nature,“ in *Le vocabulaire de Suárez*, ed. Jean-Pierre Zarader, Paris: Ellipses, 2001, s. 29.

²² Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,2,5, s. 207.

Suárezův výklad můžeme doložit jeho vlastními slovy: „Tím, že se lidé sdruží do jednoho tělesa obce nebo republiky, tak bez zásahu jakékoli stvořené vůle vzniká v této komunitě moc, která je zde přítomna s tak velikou nutností, že se tomu nedá lidskou vůlí zabránit. Je tudíž znamením toho, že pochází bezprostředně od Boha, i když s intervencí onoho přirozeného rezultování, vyplývání z přirozenosti a diktátu přirozeného rozumu, který tuto moc spíše ukazuje, než že by ji vytvářel.“²³

3.4 Spor Suáreze s anglickým králem Jakubem I.

Z předešlého výkladu vidíme, že Suárez je kritikem pojetí státu, kde Bůh ustanovuje politickou vládu speciálním vyvolením určitého jedince. Prosazuje myšlenku laického státu, kde se má při volbě zákonodárce uplatňovat pozitivní právo. Jedním z úkolů, který dostal od papeže Pavla V., bylo vyvrátit pozici anglického krále Jakuba I., kterou později zastával i sir Robert Filmer, a která vedla k napětí mezi zájmy krále a papeže. Jakub I. a sir Robert Filmer totiž zastávali, že anglický král byl ustanoven přímým Božím zásahem.

Suárez oponuje anglickému králi Jakubovi I., který se bránil myšlence, že svrchovaná moc králů pochází od lidu. Jakub tvrdí, že by takovýto princip královské moci byl základem nestability státu a zdrojem rebelie. Suárez odmítá Jakubovu námitku a vysvětluje, že lid, který svrchovanou vládu odevzdal panovníkovi, už tuto moc nevlastní a nemůže si ji spravedlivě vzít nazpět. Spolu s Belarmínem připouští jen výjimečné případy, např. tyranidu. Suárez tak hájí myšlenku, že i když svrchovaná moc krále pochází od lidu, je na lidu následně nezávislá.²⁴ Vyvrací Jakubovy

²³ [„Nam, eo ipso quod homines in corpus unius civitatis vel reipublicae congregantur, sine interventu alicujus creatae voluntatis resultat in illa communitate talis potestas, cum tanta necessitate, ut non possit per voluntatem humanam impediri; signum proinde est esse immediate a Deo, interveniente solum illa naturali resultantia, seu consecutione ex natura, et dictamine rationis naturalis, ostendentis, potius quam ejusmodi potestatem exhibentis.“] F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,2,6, s. 208. Suárez zde vysvětluje, že takovéto bezprostřední vyplývání moci od Boha nikdy nepopíral ani kardinál Belarmín. Ten totiž nekladl žádného prostředníka mezi lid a Boha, zatímco (existenci) prostředníka mezi králem a Bohem zastával. Srov. tamtéž, s. 208.

²⁴ Vzpomeňme si, že Rousseau odmítá, aby vláda byla ustanovena smlouvou mezi lidem a vladařem. Pro Rousseaua je svrchovaná vláda lidu nezczizitelná a nepředatelná. Srov. Jean-Jacques ROUSSEAU, *Du contrat social*, II,1 a 2; III,16, Paris: Flammarion, 2001,

námítky hlavně tím, že ukazuje, že „označit“ někoho za krále a „předat“ mu svrchovanou moc, jsou dvě různé věci a že mezi nimi nelze předpokládat nutnou podmíněnost.²⁵ V této záležitosti se Suárez odvolává hlavně na argumentaci kardinála Belarmína a na jeho výklad *Deuteronomia* 17, 14–15.²⁶ Dokazuje tak ze samotných slov krále Jakuba, který se odvolává na starozákonní příběhy o Saulovi a Davidovi, svoji nauku o společenské smlouvě a o původní demokracii (bude o ní řeč níže), postavenou na aristotelské nauce o přirozenosti člověka. Podle Suáreze dokonce ani ze samotného textu o volbě apoštola Matěje skrze losy nelze jednoznačně pochopit, že tento učedník přijal apoštolskou důstojnost a moc bezprostředně od Boha. Pakliže by Bůh uděloval bezprostředně někomu moc vládnout nad druhými, muselo by k tomu docházet skrze zvláštní Boží zjevení. V tom případě by i král Jakub musel dokázat, že buď jemu nebo některému z jeho předků na královském trůně se takového zjevení dostalo.²⁷

Na tomto místě nás však může napadnout otázka, jak je to s papežskou mocí a jaký je rozdíl mezi touto mocí a mocí občanskou. Víme přece, že nový papež povstává z kardinálské volby. Mezi papežskou a královskou mocí vidí Suárez zásadní rozdíl. Protože je papežská jednovláda (*monarchia*) bezprostředně ustanovena nad celou církví a pře-

s. 65–68 a 136–138 (česky: *O společenské smlouvě neboli o zásadách státního práva*, překlad Jarmila Veselá, Dobrá Voda: Aleš Čeněk, 1949, reprint 2002, s. 34–37 a 110–112).

²⁵ Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,3,1–5, s. 212–214. V pátém odstavci Suárez píše ohledně příkladů Saula a Davida: „V obou případech se lze pýt o to, zda tito králové přijali moc od lidí, nebo bezprostředně od Boha; ani jedno se totiž otevřeně nedá pochopit (*colligo*) z Písma svatého. Třebaže z bible je zajisté zřejmé, že obě osoby byly Božským zásahem, vůlí a zjevením označeny za krále, nevyplyvá z toho však, že jim Bůh dal bezprostředně i moc; jsou to totiž dvě různé věci a z jednoho nelze přímo vyvodit druhé. Neboť jako někdy Bůh přiznává lidem schopnost označit osobu, již má sám v úmyslu dát bezprostředně moc, tak si někdy naopak Bůh může vyhradit moc označit osobu, které pak lid dává bezprostředně moc.“

²⁶ „Až vejdeš do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, obsadíš ji a usadíš se v ní. I řekneš si: Ustanovím nad sebou krále jako všechny pronárody kolem mne. Ustanovíš tedy za krále jen toho, koho si vyvolí Hospodin, tvůj Bůh. Ustanovíš nad sebou krále ze svých bratří. Nesmíš dosadit nad sebou cizince, který není tvým bratrem.“ V těchto slovech se kladou dvě věci jakožto odlišné, tj. vybrat toho, kdo bude králem, a ustanovit ho králem; ono první si vyhradil Bůh, to druhé však přiznal lidu, jak je zřejmé z oněch slov: „Toho ustanovíš, kterého Pán Bůh vybere“; a Dt 28, 36: „Pán odvede tebe i tvého krále, kterého si nad sebou ustanovíš, k pronárodu, který neznáš.“ Ustanovit krále však neoznačuje pouze požadovat krále, jak onen lid později žádal (srov. 1 S 8, 5), ale označuje „ustanovit králem“ (*facere regem*).“ F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,3,6, s. 214.

²⁷ Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,3,6–10, s. 214–216.

depsána od samotného Boha, nemůže být například změněna. Avšak způsob časného vládnutí není od Boha ani předepsán, ani definován, ale je přenechán lidskému uspořádání. Tedy duchovní moc nikdy nebyla v celém společenství církve, protože ji Kristus neudělil tělu církve, ale hlavě, tj. svému zástupci (*vicario*); církev tedy podle Suáreze nemůže při volbě papeže přispívat (*concurrere*) jakožto udělující moc, ale jakožto označující osobu. Avšak civilní moc je z přirozenosti věci v samotné společnosti a skrze ni je přenášena na toho či onoho knížete podle vůle samotné společnosti, která ji jako něco svého daruje druhému.²⁸

Dalším dokladem toho, že královská moc pochází od lidu, je Suárezovo vyjádření se k otázce války. Byli totiž mnozí, kteří se domnívali, že na počátku byla království zavedena spíše tyranidou či uzurpací. Suárez zastává, že pokud se král zmocní království nespravedlivou silou, pak u něho není skutečná zákonodárná moc. Může se však stát, že během určité doby dá lid souhlas k takovéto vládě a přijme ji. V tu chvíli se moc, která byla na počátku tyranická a nespravedlivá, proměňuje v moc odvozenou z předání a z darování, tedy v moc naprosto legitimní.²⁹ Někdy se však také může stát, že republika, která není původně králi podřízena, je mu podřízena ve spravedlivé válce.³⁰ To se ovšem stává vždy jakoby

²⁸ Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,3,13, s. 216; *De legibus ac Deo legislatore*, III,3,8, s. 183–184.

²⁹ „Fieri autem potest ut successu temporis populus consentiat et admittat talem principatum, et tunc reducentur potestas ad populi traditionem et donationem.“ F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,4,4, s. 185.

³⁰ Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,2,20, s. 212; Svoji nauku o válce Suárez předkládá hlavně ve své 13. disputaci, v části *De caritate* díla *De triplici virtute theologica*. Srov. F. SUÁREZ, *Opera omnia*, Paris: Vivès, sv. 12, s. 737–763. Ve své nauce Suárez navazuje na Tomáše a na Vitoriu. K tomu, aby byla válka spravedlivá, klade Suárez tři podmínky: právoplatný kníže, spravedlivý důvod a zachovávání společně přijatých pravidel mezi válčícími stranami. Srov. *De caritate*, sect. 2, s. 739n. Co se týká spravedlivých důvodů k válce, Suárez je redukuje buď na obranu práva, které je v ohrožení, že bude zneužito (obránná válka), anebo na náhradu škody pocházející z nepřátelského napadení (útočná válka). Křesťanská knížata nemají rovněž žádný spravedlivý důvod vést válku proti nevěřícím kvůli náboženské víře. Dokonce národy, které jsou naprosto nezivilizované, a které žijí „more ferarum“ („obyčejí divokých zvířat“), mohou být napadeny zbraněmi jen v tom případě, že z jejich strany došlo k zavraždění nevinných nebo jiným zločinům, anebo ještě i tehdy, když chtějí slyšet křesťanskou zvěst a přijmout opravdovou víru, ale jejich představitelé jim v tom brání. Srov. *De caritate*, sect. 5, §7 a 8, s. 748n in BROUILLARD, „Suárez. Théologie pratique“, sl. 2722. K otázce spravedlivé války (zvláště uplatnění probabilismu) srov. *De caritate*, sect. 6; *De bonitate et malitia humanarum actuum*, disp. 12, in *Opera Omnia*, sv. 4, Paris: Vivès, 1856; HEIDER, *Kdo byl František Suárez?*, s. 93–99.

akcidentálně v rámci trestu za nějaký přestupek, a tehdy sama republika je nucena poslechnout a souhlasit s podřízením se, a tak i tímto způsobem vláda nastolená spravedlivou válkou jaksi v sobě zahrnuje souhlas republiky, ať veřejně projevený anebo pouze z povinnosti akceptovaný. Podle Suáreze si tak jen stěží lze představit nějaký stát, kde by se společenská smlouva nějakým způsobem – implicitním nebo explicitním – neprojevovala.³¹

3.5 Přírozená demokracie u Suáreze

Jedním z klíčových pojmů, které hrají v Suárezově pojetí společenské smlouvy důležitou roli, je termín „původní přirozené demokracie“. Již byla řeč o tom, že pro Suáreze má nezastupitelný význam obecný souhlas, díky kterému se ona svrchovaná moc, která pochází od Boha, objevuje v politickém tělese, a že se tedy tato svrchovaná moc bezprostředním Božím udělením nemůže rozhodně objevit u jednotlivce, ať se jmenuje Adam, Jakub nebo Filip. Tímto také Suárez podporuje myšlenku, že politická vláda není determinována na monarchii nebo aristokracii, protože není žádný důvod vymezovat konkrétní způsob vlády jako nutný. Toto potvrzuje i skutečnost, že si různé provincie a národy vybraly rozdílné způsoby řízení (*gubernationis*) a nikdo z nich nejedná proti přirozenému rozumu, nebo bezprostřednímu Božímu ustanovení.³² Suárez tak dochází k pojmu původní demokracie. Demokratická forma vlády je pro něho přirozeným vyústěním politické společnosti. Někdo by snad mohl namítnout, že jestliže Bůh neustanovil bezprostředně ani monarchii ani aristokracii, pak nemohl ustanovit ani demokracii. Suárez tvrdí, že bereme-li demokracii jako jeden z typů fungující vlády, pak je to jistě pravda. Dokonce přiznává, že přirozený rozum doporučuje demokracii mnohem méně, protože je ze všech typů vlády nejméně dokonalá, jak o tom svědčí i Aristotelés.³³ Avšak myšlenka přirozeného charakteru

³¹ „Interdum autem contingere potest ut respublica antea non subjecta regi per justum bellum subjiciatur; illud autem semper est quasi per accidens in poenam alicujus delicti, et tunc ipsa tenetur parere et consentire subjectioni, atque ita etiam ille modus quodammodo includit consensum reipublicae, vel exhibitum, vel debitum.“ F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,4,4, s. 185.

³² Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,2,7, s. 208.

³³ Srov. ARISTOTELÉS, *Etika Nikomachova*, VIII,12; *Politika*, IV,11; VI,4; V souladu se scholastickou tradicí Suárez zastává, že nejlepší forma vlády je monarchie: „monarchicum,

demokracie, o kterou Suárezovy jde, se vyvozuje z toho, že politická moc byla dána celé komunitě. Suárez tedy popírá, že Bůh ustanovil demokracii pozitivním způsobem. Toto ustanovení demokracie je proto potřeba chápat ve smyslu přirozeného ustanovení. Jedná se tak o jakousi hypotetickou demokracii, která se pak projevuje v nejrůznějších zřízeních.³⁴ Podle Suáreze si totiž musíme dobře povšimnout rozdílů mezi různými druhy politického řízení: Monarchie a aristokracie nemohou být bez pozitivního božského či lidského ustanovení zřízeny, protože pouhý přirozený rozum neurčuje žádný ze zmíněných druhů vládnutí jako nutný. Avšak demokracie může existovat bez zvláštního pozitivního ustanovení. Totiž moc, nakolik je od Boha dána společnosti, náleží k přirozenému řádu negativně, nikoli pozitivně, nebo jinak řečeno týká se přirozeného řádu, který povoluje (*concedente*), a nikoli řádu, který předepisuje (*simpliciter praecipiente*). Přirozené právo dává bezprostředně a o sobě (*per se*) tuto (demokratickou) moc společnosti, absolutně však nepředepisuje, aby v ní vždy přetrvávala, ani nepřikazuje, aby skrze ni byla taková moc bezprostředně vykonávána. Jako příklad uvádí Suárez svobodu člověka, která se vzpírá otroctví. Svoboda totiž náleží k přirozenému právu, protože díky němu se člověk rodí svoboděn. Přirozené právo však nepředepisuje, aby člověk zůstal vždy svobodným. Jen zakazuje, aby byl uvržen do otroctví buď bez jeho svobodného souhlasu, anebo bez spravedlivého oprávnění a moci. Tedy v tomto smyslu je i dokonalá občanská společnost přirozeným právem svobodná a nepodléhá žádnému člověku mimo ni. A zároveň je v ní obsažena moc, která pokud není spravedlivě změněna, je demokratická. Tímto spravedlivým důvodem je především vůle společnosti, ale také jiné případy, mezi které patří například spravedlivá válka.³⁵

Při tomto Suárezově zdůvodňování přirozeného charakteru demokracie můžeme poukázat na paralelu u J. J. Rousseaua. I on mluví o tom, že lid, který je držitelem svrchované moci, se stává prvním vykonavatelem této moci. A to tvrdí i přesto, že velice důsledně rozlišuje zákonodárnou (tj. svrchovanou) a výkonnou (tj. vládní) moc. Rousseau říká: „Zde se právě objevuje jedna z těch obdivuhodných vlastností státního tělesa,

optimum regimen.“ F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,4,1, s. 184.

³⁴ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,4,2, s. 184; *Defensio fidei*, III,2,18, s. 212.

³⁵ Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,2,8–9, s. 208–209; André de MURALT, *L'unité de la philosophie politique de Scot, Occam et Suárez au libéralisme contemporain*, Paris: Vrin, 2002, s. 115–116.

jimiž slučuje výkony na pohled protichůdné: neboť tento výkon se děje náhlým zvratem svrchovanosti v demokracii, takže bez jakékoliv citelné změny a jen novým vztahem všech ku všem, občané, kteří se stali úředníky, přecházejí od úkonů obecných k úkonům zvláštním a od zákona k výkonu. [...] To je výhoda demokratické vlády, že se může ve skutečnosti zřídit jednoduchým úkonem obecné vůle. Načež tato prozatímní vláda zůstane při moci, je-li takovou přijatá forma, nebo zřídí jménem suveréna vládu předepsanou zákonem.³⁶ Lze vyslovit domněnku, že tuto myšlenku o přirozeném charakteru demokracie potvrzuje určitým způsobem i Kant. Ten totiž ve svém spise *K věčnému míru* říká: „Ze jmenovaných tří státních forem je to „demokracie“ ve vlastním slova smyslu, která je nutně „despotismem“, protože zakládá výkonnou moc, kde rozhodují všichni o jednotlivci a popřípadě i proti němu (pokud s nimi není v souladu).“³⁷ Jinými slovy, zdá se, že i Kant zastává, že demokracie nepotřebuje být zavedena, aby byla vládou, ale je vládou ve chvíli, kdy vznikne lid ustanovený společenskou smlouvou.

Stojí za to ještě připomenout, že podle Suáreze jakmile byla jednou lidem politická autorita předána svrchované vládě, lid si ji nemůže vzít nazpět, mimo výjimečné případy tyranie a sociální anarchie.³⁸ Vidíme, že v Suárezově případě jsme velice vzdáleni od Rousseaua, pro kterého autorita neopouštěla nikdy společenství, neboť to si podle něho mohlo v kterékoli chvíli vzít nazpět mandát přiznaný vládě. Suárez klade velký důraz na tradici a zdůrazňuje důležitost původního ustanovení každého státu.³⁹

Suárezovo pojetí demokracie nachází svůj ohlas v sedmnáctém až devatenáctém století, jak dokládá český filosof Josef Kratochvil. Plodem suáreziánského pojetí demokracie je podle tohoto autora svobodná dospělá bytost, která se podílí na právních úkolech státu. Pakliže bychom měli mluvit o problémech demokracie, Kratochvil je spatřuje v nedostatku mravně silných představitelů. Proto vidí nutnou souvislost demo-

³⁶ Srov. ROUSSEAU, *Du contrat social*, III,17, s. 138–139 (česky: *O společenské smlouvě*, s. 113).

³⁷ Immanuel KANT, *K věčnému míru*, Praha: Oikymenh, 1999, s. 18.

³⁸ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,4,6, s. 186; Muralt mluví o tzv. „alienaci“ čili o „zcizení“ politické moci u Suáreze. Srov. MURALT, *L'unité de la philosophie politique*, s. 119–120.

³⁹ Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, III,3,2, s. 213; BROUILLARD, „Suárez. Théologie pratique,“ sl. 2714.

kracie se zdravou náboženskou tradicí, která má v člověku podporovat demokratické a občanské postoje.⁴⁰

3.6 Světský vladař, víra a morálka

Jestliže Suárez zastává, že politická moc je v konečném důsledku pozitivně dána, pak z toho také vyplývá, že bude světského charakteru. Tím se však klade otázka, zda musí být vladař věřící a mravný, aby byla jeho vláda legitimní. Ukazuje, že politická moc nachází svůj zdroj v lidské přirozenosti a na ní jediné závisí, a nikoli na osobní náboženské víře nebo mravech vladaře.

Suárez otázkou, zda moc vydávat občanské zákony závisí na víře nebo mravech vladaře, reaguje na herezi Valdenských, kterou zastávali i John Viclef a Jan Hus. Ti všichni totiž hlásali, že ničemní a nevěřící vladaři nemají žádnou občanskou moc, a v důsledku toho také nemohou svými zákony zavazovat poddané. Svoje mínění zakládali na tom, že královská moc je určena k obecnému blahu, a bylo by v příkrém protikladu vůči tomuto obecnému blahu, aby se takováto moc nacházela u zlých lidí. Odvolávají se na Písmo svaté a říkají, že například hned po té, co se Saul postavil proti Bohu, byl připraven o své království.⁴¹ A jak víme z *Ozeáša*, o bezbožných králích Bůh obecně praví: „Kralovali, ale nikoli ze mě“,⁴² to prý znamená nelegitimní mocí. Suárez však hned odpovídá, že tato nauka je mylná, a upozorňuje, že byla odsouzena na osmém a patnáctém zasedání Kostnického koncilu. Zastává, že moc ve společnosti nevyžaduje, aby měl vladař víru nebo nějaký jiný nadpřirozený dar. Pokud by tomu tak bylo, muselo by se dokázat, že to bylo ustanoveno buď přirozeným právem, nebo pozitivním božským zákonem, anebo zákonem církevním. Nic z toho však nelze říci. Proto je teze, kterou zastávají Valdenští, Viclef a Hus, mylná. Suárez podtrhuje především skutečnost, že politická moc se týká přirozeného práva. Odtud totiž pramení, že je lidem vlastní, a měli by ji i ve stavu čisté přirozenosti bez jakéhokoli určení k nadpřirozenému cíli. Tato moc se nacházela

⁴⁰ Srov. Josef KRATOCHVIL, *Problém politické moci ve filosofii scholastika XVI. století Fr. Suareza. Historický příspěvek k soudobé záhadě*, Brno: Lidová akademie moravskoslezská, 1933, s. 39–46.

⁴¹ Srov. 1S 15, 23.

⁴² Oz 8, 4.

jak u národů před příchodem Krista, tak i v současné době u nevěřících a nepokřtěných národů, především u pohanů. Jestliže totiž víra a nadpřirozené dary jsou nadpřirozeného řádu, pak nemohou být na základě přirozeného práva požadovány k výkonu politické moci.⁴³

U někoho by však mohla vyvstat pochybnost, zda milost a nadpřirozený cíl člověka, které se k lidské přirozenosti podle některých připojují, nekladou následně nárok na světské panovníky, aby se stali zbožnými a mravnými. Suárez na to odpovídá, že přirozený charakter politické moci by nebyl zrušen ani milostí nebo nadpřirozeným cílem věčného života. Proto také moc světského panovníka nemůže být v žádném případě diskvalifikována na základě jeho osobní víry nebo mravů. Je sice pravda, říká Suárez, že víra nám ukládá neposlušchat nebo se dokonce postavit proti panovníkovi, který svými nařízeními potírá křesťanskou víru. Nicméně z tohoto příkazu víry ještě nevyplývá skutečnost, že by panovník, který víru nemá, nebyl panovníkem, a dále, že by se takovýto vladař neměl poslouchat ve věcech řádné správy, která s vírou nesouvisí. Suárez cituje pasáž z druhé kapitoly biblické knihy *Daniel*, kde se o pohanském králi říká: „Ty jsi Král, a Bůh nebe ti dal království.“⁴⁴ A dále se Suárez odvolává na Gn 47, kde je řeč o Josefovi, který byl správcem Egypta, a který sloužil a respektoval faraóna, který rovněž nesplňoval výše uvedené požadavky víry a mravů, a který přesto byl právoplatným panovníkem svého království.⁴⁵ Suárez tedy trvá na tom, že se politická moc, protože má pouze přirozený charakter, zakládá jedinečně na přirozenosti člověka.⁴⁶

Suárez nakonec připomíná, že svrchovaná moc ve státě není závislá dokonce ani na samotném užívání rozumu panovníka. Za jeho doby bylo totiž běžné, že se panovníkem stávalo i nezletilé dítě. To, třebaže nemělo aktuálně moc vládnout, mělo ji po dobu dětství jen habituálně, bylo právoplatným vládařem. Zrovna tak vládařem nepřestal být ani ten, kdo na čas ztratil užívání rozumu. Pokud by však panovník ztratil

⁴³ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,10,1–2, s. 208; Podobně uvažuje i František de Vitoria, který obhájí práva Indiánů, kteří byli z pohledu pokřtěných Španělů a Portugalců příjizďejících do Nového světa Boha neznalými, a tím pádem podle nich neschopnými politické vlády. Srov. H. HATTENHAUER, *Evropské dějiny práva*, Praha: C. H. Beck, 1998, s. 330–332.

⁴⁴ Srov. Da 2, 37–38.

⁴⁵ Srov. Gn 47, 1–27.

⁴⁶ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,10,3–4, s. 208–209.

rozum natrvalo, Suárez hájí, aby v zájmu obecného blaha byla takovému člověku moc odňata.⁴⁷

Někdo by snad na základě těchto řádků mohl nabyt dojmu, že Suárez banalizuje křesťanskou víru a zakotvenost vladaře v mravních hodnotách. Tak tomu samozřejmě není. Suárez přece nechce říci, že světský vladař má být nevěřící a mravně špatný, anebo že je jedno, že je bezbožný a zhýralý. Jeho cílem je pouze zdůraznit objektivní a přirozený charakter občanské moci a politické autority. Svůj postoj dokazuje i z Písma a z tradice církve. Respektive ani Písmo ani tradice podle něho nedosvědčují, že by kdy nějaká podmíněnost politické moci vírou a morálkou existovala. Suárez cituje list Řím 13, 1–7, 1Tm 2, 2 a 1P 2, 13–18, kde Pavel a Petr napomínají věřící, že jsou podřízeni králům a vladařům, kteří nad nimi vládou, a o kterých je známo, že jsou nevěřící. A rozhodně nemůžeme říci, zastává Suárez, že tato napomenutí dávají apoštolové proto, aby vyloučili větší zlo. Petr a Pavel otevřeně říkají, že tito vládcové jsou Božími služebníky a že od Boha mají svoji moc, a tudíž je třeba je poslouchat, a to ne ze strachu, ale ve svědomí. Z těchto míst je podle Suáreze zřejmé, že se tato moc nenacházela u pohanských králů pouze vzhledem k jiným pohanům, ale rovněž vzhledem ke křesťanům, kteří jim byli plným právem podřízeni.⁴⁸

Zatím jsme se zabývali spíše otázkou víry, jak je to však s mravy vladaře? Suárez jasně od sebe odděluje politickou moc jako takovou a morální kvality člověka. Zmiňuje, že ani David nebo Šalomoun nebyli zbaveni vlády poté, co těžce zhřešili. Trest zbavit někoho vlády za špatné chování se totiž nezakládá na žádném právu a nebylo by to ani vhodné, protože by se do společnosti vnesl zmatek a zpochybnila by se autorita vladaře. Suárez zastává, že král, ačkoli může být jinak ničema, v zákonech, které vydává, může hájit čest a spravedlnost, a tedy formálně nakolik je králem, může být spravedlivý. Jeho osobní špatnost by byla sice v jeho životě přítomná, ale nevztahovala by se k jeho vládě. Co je však u vladaře špatné a nepřípustné, je vydávání špatných zákonů a despotie, protože to samo o sobě odporuje charakteru politické moci, která má vždy hájit obecné a mravní dobro.⁴⁹ Proto zákony, které jsou vědomě

⁴⁷ Srov. tamtéž, s. 209.

⁴⁸ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,10,5, s. 209.

⁴⁹ „Zákony jsou dílem legislativního umění, avšak legislativní umění je nejvyšší formou praktické moudrosti či rozumnosti, totiž rozumnosti, která se zabývá společným dobrem politického společenství, na rozdíl od rozumnosti v prvotním smyslu, která se

vyhlášené jako hanebné, nejsou ve skutečnosti zákony a lid jimi není vázán. Tímto však na druhé straně lidé nejsou uvolnění od povinnosti poslouchat krále v jiných zákonech, které jsou v souladu s obecným blahem.⁵⁰ Největší nespravedlností a hanebností vladařů je tak podle Suáreze právě despotie, která není pravou vládou, a tudíž nikoho nezavazuje k poslušnosti a nelze ji také nikomu předat.⁵¹

Někdo by snad mohl trvat na tom, že podřízení se tyranovi v záležitostech týkajících se obecného blaha a řádné správy obce je ve skutečnosti nepřímou spoluprací s tyranidou a podporou nespravedlnosti ve státě. Suárez se snaží vyčerpávajícím způsobem vyřešit i tuto pochybnost, a proto se věnuje speciálně otázce, kdy je dovoleno zachovávat nařízení tyрана, a kdy ne. Rozlišuje tak činnosti člověka na ty, které jsou důstojné nezávisle na politické moci, a pak na ty, které jsou důstojné v závislosti na politické moci (např. odsouzení zločince). Trvá na tom, že činnosti prvního typu není možné znehodnotit tyranskou vládou. Totiž sama společnost jako subjekt politické moci (která je uchopena byť jen tichým souhlasem), je oním základem důstojnosti pro tyto lidské činnosti ve státě. A tak lze dojít k závěru, že žít a pracovat ve státě, který je podroben tyranské vládě, není spoluprací s tyranii. Zde je nejzajímavější právě skutečnost, že vláda tyрана, je-li společností nějakým způsobem

zabývá vlastním dobrem člověka. [...] Umění jakožto umění nemají tento těsný vztah k morální ctnosti.“ Srov. LEO STRAUSS, *Obec a člověk*, Praha: Oikoymenth, s. 30–32.

⁵⁰ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,10,8, s. 210.

⁵¹ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,10,7, s. 209–210; Co se týká klasifikace tyranů, Suárez rozlišuje dva základní typy: Za prvé se jedná o usurpátora (*tyrannus ab origine, a titulo*), který uchvátil moc, a který může být považován za momentálního agresora země. Suárez ho označuje jako veřejného nepřítele a zastává, že tento tyran může být napaden každým občanem, je-li tímto způsobem naděje, že se znovu získá poslane právo. Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, VI,4,7n, s. 677n. A za druhé se jedná o legitimního knížete, který zneužívá moci do té míry, že se dopouští tyranie (*tyrannus a regimine*) a zločinným způsobem vážně ohrožuje životně důležité zájmy země. I takový tyran může být lidem, tj. jeho přirozenými představiteli, prohlášen za sesazeného. Tito mají právo s ním bojovat, a dokonce pokud je to zapotřebí, ho i zabít. Jestliže je národ křesťanský, je vhodné postoupit neřešitelnou situaci, ve které se nachází, soudou papeže. Nicméně to, co může činit obecná autorita národa, o to se rozhodně nemůže pokoušet žádný občan coby soukromá osoba, a nikdo nemůže sám vztahovat ruku na tyрана mimo případ, že by dotýčný z jeho strany trpěl násilnou agresí. Srov. F. SUÁREZ, *Defensio fidei*, VI,4,16 a 19, s. 680n; SCORRAILLE, *François Suárez de la Compagnie de Jésus*, s. 185; HEIDER, *Kdo byl František Suárez?*, s. 84–92; Norbert BRIESKORN, „Francisco Suárez a učení o ‚vraždě tyranů‘,“ in *Mají jezuité vlastní morálku? Studie o Franciscu Suárezovi (1548–1617), právníkovi, filosofovi a teologovi*, Olomouc – Velehrad: Refugium, 2004, s. 49–68.

přijata či trpěna (z důvodu menšího zla), se stává *de facto* díky tichému souhlasu tohoto přijetí legální v řádných a neutrálních věcech. Je to, jako by se sama společnost, která je přirozeným útvarem, vybavila účinnou mocí nezávisle na tom či onom tyranovi a jeho rozhodnutích.⁵²

Svoji obhajobu nezávislosti královské vlády na náboženské víře a mravech Suárez končí názorem, že mnohem více škody proti obecnému blahu lidské společnosti by pocházelo z toho, že by občanská moc závisela právě na soukromé víře nebo na dobrých mravech samotného vladaře. Nebylo by možno zajistit ani trvalý mír ani poslušnost ve státě, protože kdokoli z poddaných by mohl soudit svého nadřízeného a v důsledku toho mu odmítat poslušnost, což by bylo naprosto absurdní. A proto, třebaže by si snad hříšný král zasloužil, aby byl zbaven královské vlády, zůstává pravým králem tak dlouho, dokud tuto moc má a dokud o ni není legálním způsobem připraven, jak se to stalo například i u Saula. A pokud byli izraelští králové v bibli Bohem kritizováni nebo odmítáni, pak to nebylo proto, že by nebyli králové, říká Suárez, ale proto, že špatně vládli a vedli lid k idolatrii.⁵³

Můžeme konstatovat, že desátá kapitola třetí knihy *De legibus*, kde Suárez řeší vztahy víry a mravů s politickou mocí, je pro nás velice důležitá, protože představuje Suáreze jako moderního autora a zastávce laického státu. Charakteristické je zde jisté rozlišení politiky, víry a morálky, o kterém již mnohem dříve a radikálněji hovoří Niccolo Machiavelli. Je zřejmé, že mýtus o tom, že ten nejsvětější a nejzbožnější král bude i tím nejlepším panovníkem, je mylný. To Suárez jasně ukazuje. Přesto však zůstává otázka, zda existuje nějaký vztah mezi morálkou, vírou a politikou. Je zde nutný vztah, a nebo jde jen o nahodilost? A nebo lze snad mluvit o kauzalitě, a když, tak kterým směrem? Měla by morálka podmiňovat politiku či pozitivní právo, anebo spíše naopak dobrý právní řád má být předpokladem pro dobrou morálku a snad i pro nějaké transcendentní hodnoty? Určitě bychom ze Suárezova textu neměli pochopit, že jeho autor opovrhoval vírou a morálkou a kladl je na druhou kolej. Čím ctnostnější panovník, tím samozřejmě lépe. I John Locke říká, že v Anglii byli nejúspěšnějšími právě ti nejmoudřejší panovníci.⁵⁴

Závěrem tohoto bodu stojí za to zmínit i názor Josefa Kratochvila, který naopak ze Suárezova pojetí politické moci vyvozuje nutnost mravnos-

⁵² Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,10,8–9, s. 210.

⁵³ Srov. F. SUÁREZ, *De legibus ac Deo legislatore*, III,10,10, s. 210–211.

⁵⁴ Srov. LOCKE, *Druhé pojednání o vládě*, §165–§168, §209–§210.

ti a křesťanské zbožnosti, které jsou podmínkami pro rozvoj občanských ctností a zárukou stability lidské osobnosti, a tím zdravé demokracie.⁵⁵

4. ZÁVĚR

Představili jsme Suárezovu politickou nauku, kde jsme se zvláštní pozorností zkoumali úlohu svobodné vůle člověka. Celé pojednání se týkalo politické moci a lidského souhlasu jako důležitého momentu, bez kterého by občanská společnost nemohla být realizována. Suárez potvrzuje pozitivní a lidský charakter politické moci; ukazuje, že jejím cílem je obecné blaho této přítomné a časné společnosti, ve které žijeme; a hlásá její nezávislost na církvi a na jakékoli náboženské skupině. Ukazuje, že svobodná lidská vůle je nutnou podmínkou pro vznik a utváření každé občanské společnosti. U Suáreze je však potřeba nepřehlédnout i jistý ontologický či metafyzický ráz politické moci.⁵⁶ Politická moc a jakékoli společenské projevy jsou u něho závislé na řádu bytí a z něho také vyplývají. Náš autor staví na myšlence přirozené sociability člověka, kterou lze vyjádřit i tak, že člověk není vnímán jako autonomní a na ničem nezávislý subjekt, ale je vždy předem vztažen ke světu a k druhým lidem.⁵⁷ Lze tak říci, že občanská společnost je přirozenou skutečností, kde člověk nachází své přirozené naplnění a politickou moc lze chápat jako přirozenou vlastnost lidu. Suárez tak dochází i k myšlence přirozené demokracie. Z uvedeného vyplývá, že občanský zákon, i když má pozitivní ráz, musí být zakotven v ontologii. Suárez tak ukazuje limity pozitivně právního řádu a nutné předpoklady jakékoli politické moci.⁵⁸

⁵⁵ Srov. KRATOCHVIL, *Problém politické moci ve filosofii scholastika XVI. století Fr. Suareza*, s. 42–45.

⁵⁶ Na souvislost mezi metafyzikou, ontologií a politikou upozorňuje J. P. Coujou. Srov. Jean-Paul Coujou, *Philosophie politique et ontologie. Remarques sur la fonction de l'ontologie dans la constitution de la pensée politique. Platon – Aristote – Suárez – Hobbes – Spinoza*, sv. 1, Paris: L'Harmattan, 2006, s. 137–158.

⁵⁷ „L'étant raisonnable n'a pas par lui-même le pouvoir d'être totalement ce qu'il est, puisque l'accomplissement de son essence a pour condition la médiation de l'être-en-commun“. [„Rozumné jsoucno nemá samo o sobě moc být zcela tím, čím je, neboť naplnění jeho podstaty je podmíněno prostřednictvím společenského bytí.“] Coujou, „État de nature,“ s. 29–30.

⁵⁸ Podobně i Mesnard ukazuje, že podle Suáreze je základem občanské společnosti sociální přirozenost, která zdaleka překonává jen osobní přístup jednotlivého člověka. Tak, jako se člověk nemůže vzepřít proti přirozeným danostem v přirozené společnosti

The Concept of the Social Consent by Francisco Suárez

Key words: Natural Law; Political Power; Social Consent; Francisco Suárez

Abstract: This work is aimed at determining whether we can regard Francisco Suárez as representative of the social-contracting theories developing in the period from the 16th up until the 18th century. Suárez, who is in all probability better known for his metaphysical disputations, provides a truly sophisticated formulation concerning the origin of civil society and political power, where the concept of social consent holds a key role. Suarez's concept of social consent is situated in the ontological framework and is closely associated with the term nature. Suárez consequently understands the state as a natural and moral organization.

Mgr. Jan Koblížek, Th.D.
Katedra filosofie a patrologie
CMTF UP
Univerzitní 22
771 11 Olomouc

(rodina, manželství), tj. např. autoritě rodičů nad svými dětmi, tak se nemůže vzepřít ani proti přirozeným danostem v politické společnosti nebo změnit její cíl. Srov. Pierre MESNARD, *L'essor de la philosophie politique au XVIe siècle*, Paris: Vrin, 1977 (reprint 2009), s. 623.